

EM VAIG ENAMORAR
DE L'ESPERANÇA
LANCALI

LANCALI

EM VAIG
ENAMORAR DE
L'ESPERANÇA

Traducció d'Alexandre Gombau i Arnau

Fanbooks

Títol original: *I Fell in Love with Hope*

© 2022 Lancali, LLC

Publicat anteriorment, el 2022, per Lancali, LLC

© de la traducció, Alexandre Gombau i Arnau, 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2024

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: gener del 2024

ISBN: 978-84-19150-97-4

Dipòsit legal: B. 20.943-2023

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible
i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté

l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Ulls d'un groc resplendent

ANYS MÉS TARD

Quan ell va morir, jo vaig passar a ser algú altre.

Solia somiar amb nosaltres, pensant que dins dels seus ulls grocs hi havia un futur amb el qual podia comptar. Els futurs mai no són certs. Res no t'ho ensenyarà millor que veure marxar algú que t'estimes.

Res no t'ho ensenyarà millor que criar-te en un hospital.

El soroll constant de fons impedeix que paris boig. Passen lliteres i personal pels carrils marcats com si fos una mena d'autopista mèdica. A més d'això, hi ha el menjar insípid i insubstancial, i la decoració insípida i insubstancial que acompanya la teva sentència. Un hospital només és això, de debò. No pas un lloc on recuperar-te o rebre tractament, sinó un lloc on esperar.

Imagina't encadenat pel canell a una bomba. Fa soroll. Com un monitor cardíac. Dia i nit. Un compte enrere. Un compte enrere que, per cert, no pots veure. Mires la teva bomba, la sostens com si fos un rellotge. L'únic que et torna la mirada és un llum vermell pampalluguejant que deixa anar un brunzit. Recordatoris que aquest bomba «acabarà explotant». Simplement no saps quan.

Esperar a morir és així.

Una bomba et corre per les venes amb el nom d'una malaltia.

I no la pots desactivar. No la pots destruir. No te'n pots escapar.

El temps, la malaltia i la mort són la trista mecànica de tot plegat. Gaudeixen cenyint-te dogals amb la teva por, i els encanta enredar-te. Les tenebres són les seves eines, i t'aferren les espatlles amb dits esfereïdors, arrossegant-te a la foscor, emportant-se el teu cos, la teva ment i tot allò que els plagui.

El temps, la malaltia i la mort són els lladres més terribles del món.

O ho eren.

Fins que vam arribar nosaltres. Quatre amics que no creuen en bombes.

La Sony va irrompre a la meua vida no pas estirada en un llit d'hospital, sinó clavant puntades de peu a una màquina expendedora que s'havia quedat amb la seva xocolatina. Així que ella em va veure, la seva frustració es va esfumar, i vam compartir xocolata dolenta i vam parlar de somnis inversemblants asseguts al terra fred d'un corredor. Tot i que aleshores jo no ho sabia, ella havia sobreviscut a un tràngol més gran que el de la pèrdua d'un dels seus pulmons. Amb cabells de color foc i un aire de llibertat, és una gladiadora, la lladre més valenta que conec.

En Coeur és molt més tranquil. Ell és els nostres músculs, els nostres músculs sempre culpables. La seva mare és francesa, el seu pare és d'Haití, tots dos amb tirada als noms carinclons. *Coeur* vol dir «cor», tot i que el cor del cos d'en C està trencat. Tal com sona. Però el cor de la seva ànima és el més gran de tots. És l'amant de la colla i el pitjor lladre de tots nosaltres.

En Neo és escriptor, un poeta ressentit. A diferència de la Sony, és callat, i a diferència d'en C, no té remordiments. La

seva columna vertebral és feble, però les seves paraules ho esmenen. És prim i baixet, tan menut que li diem Nen, tot i que, per ser un nen, té geni de sobres. Estic segur que no ha somrigut mai a la vida. És qui conec de fa més temps, i encara que sigui malcarat i dolent, tot plegat és una màscara, la seva cuirassa. També és la persona més llesta que conec (perspicax, creativa, forta), qui planeja i recull els nostres grans robatoris. Diu que la Sony i jo som gent extravertida que l'hem segrestat per obligar-lo a ser el nostre amic, però sé que en el fons gaudeix de la companyia. Els hospitals són solitaris fins que hi trobes la teva colla.

Fa anys que en Neo, la Sony i en C entren i surten de l'hospital.

Així doncs, quan se'n van a casa, no ho fan per gaire temps. La malaltia és avariciosa. Et va prenent bocins fins que ja no et reconeixes a tu mateix, i en Neo, en C i la Sony ja no es reconeixen fora d'aquest lloc.

Tant si estàs malalt com si no, la nit converteix les finestres en miralls. En el passat mostrava als meus amics imatges de cadàvers als vidres: esquelets amb ossos embolcallats per pelleringues de carn, òrgans caient de la caixa toràctica, sang regalimant per la boca. S'esfereïen amb el presagi, esgarrapant amb la punta dels dits la superfície que els tenia captivats. Diagnòsis, pastilles, agulles i tants miralls nous que mai no aconseguïen fer la seva vida. El seu reflex esdevenia la seva realitat.

Per tant, en comptes d'afrontar les noves versions de si mateixos, vulnerables al llit on dormien i amb les bates que duïen, els meus amics apagaven el llum. Pujaven unes escales i es trobaven en un terrat. Deixaven que les puntes dels dits esgarrapessin el cel sense que cap barrera els impedís tocar els estels.

Desafiadors.

«Hauríem de pispar-ho tot —va dir la Sony. Tot i apagar-se-li la flama, era valenta—. Pispem tot el que puguem abans de marxar».

«Tot?», va demanar en C.

«Tot».

«Tot representa una llista força llarga», va observar en Neo.

«A nosaltres ens han pres la vida —vaig apuntar jo—. Per què no en recuperem una part?».

Aquell dia va néixer la llista dels nostres cops. No obstant això, de moment, tot no és pas nostre, encara.

Robar és una forma d'art, i encara no som artistes. Però això no impedeix pas que ho continuem intentant.

Una tarda sense núvols ens esquitllem fora de l'hospital. La Sony encapçala la marxa, en C empeny en Neo amb una cadira de rodes pel bulevard. Avancem per la vorera i entrem en un súper. La Sony enfila cap a un expositor ple d'ulleres de sol i se'n posa unes de model d'aviador, mira de reüll i fa un gest amb el cap.

—Ara —diu, amb l'etiqueta del preu penjant-li a la templa. En C es dirigeix a la secció dels congelats.

—Ara? —En Neo alça la vista, acariciant el llibre que mai no aparta del seu costat. El seu exemplar de *Grans esperances*. És una constant, com una marca de bellesa o el pont del seu nas. I té el llom torçat, igual que ell.

—Ara —ordena la Sony, inflant el pit.

—No ens enxamparan? —xiuxiuejo, fitant cap a la gasolinera del supermercat. Tres persones volten pels passadissos; el caixer fulleja una revista.

—Segur que ens enxamparan —remuga en Neo.

La Sony se'l mira somrient des de la perifèria de les ulleres de sol que aviat haurà robat.

—Per què ens haurien d'enxampar? —el burxa.

En Neo esbufega.

—Perquè sempre ens enxampen.

—Avui és diferent. Avui ens acompanya la sort —assegura la Sony, inspirant fondo i amb dramatisme—. No la notes, Neo? En la dolçor de l'ambient?

—Som al passadís dels dolços, idiota! —La cadira d'en Neo cruix quan inclina el cap endarrere per mirar-me—. Sam. Digue-li que és idiota.

Ho faria, però valoro la meva vida.

—Sony, ets idiota —etziba en Neo, agafant un bolígraf i una llibreta falcats al lateral de la cadira, i després de tancar el llibre de cop, anota: «16.05 h: La Sony és idiota».

En Neo és el nostre escriptor (el que recull per escrit les nostres grans gestes). D'acord, no va acceptar exactament la tasca. Ni tan sols va acceptar apuntar-se a aquesta missió. Però quan tens la columna vertebral en forma de ganxo, no pots escapar dels grillons de l'amistat. La cadira de rodes grinyola quan la poso fora de l'abast de la Sony.

—És sorprenent que et calgui cirurgia, Nen. —La Sony no té cap tasca *per se*. És ella qui les assigna, fent, a més, un segon paper de dimoni sobre la meva espatlla amb grans somriures dentuts i descarats—. Aquest pal que portes cul endins segur que serveix d'espina, oi?

—Quantes rucades que dius, per ser algú que no pot pujar unes escales —rondina en Neo.

Enretiro una mica més la cadira de rodes.

—És un do. —La Sony sospira, amb el seu únic pulmó ple d'ambició—. I ara mira com treballo i no destorbis la meva concentració.

En Neo i jo observem com la Sony enfila cap al taulell principal, amb les seves vambes blanques i brutes fent nyic-nyic sobre les rajoles. El dimoni no oblida ficar-se una piruleta a la butxaca del darrere pel camí.

En Neo remuga:

—Cleptòmana.

—Disculpi'm... —La Sony belluga els braços per damunt del cap per cridar l'atenció del caixer. La mirada de reüll de l'al·ludit es converteix en una segona mirada. La Sony és bonica. Bonica en un sentit aclaparador, d'ulls lluminosos i mans grosses. Però em sembla que les mirades tenen més a veure amb les sondes de respiració que li surten pel nas i li rodegen les galtes.

Les cigarretes que assenyala al darrere del taulell li caven la tomba.

—Aquelles, sisplau —demana.

—Senyoreta, és que... —El dependent s'interromp, mira les cigarretes i es torna a girar cap a ella—. N'està segura? Em sembla que no les hi puc donar amb la consciència tranquil·la.

—Però sí que li mira el pit amb la consciència tranquil·la —deixa anar en Neo, com si estigués a punt de mossegar-se el puny amb què se sosté el cap.

—Ah, no, senyor, no són pas per a mi... Hum... —La Sony retrocedeix tot acotant el cap—. Els meus amics i jo, nosaltres... —El dimoni és de llagrimeta fàcil. Es prem els llavis amb les mans—. No sabem quant de temps ens queda. En Neo, aquell noi d'allà. Demà l'operen. Càncer.

Assenyala per damunt l'espatlla cap a en Neo i jo, el dependent estableix contacte visual amb nosaltres. En Neo i jo immediatament desviem la mirada. En Neo arriba a l'extrem de fer veure que examina els xiclets fixant-se en els ingredients que figuren al darrere.

La Sony s'ensuma els mocs i s'eixuga les llàgrimes que no ha vessat pas.

—Simplement volíem pujar al terrat com en els vells temps, fer-nos una mica els rebels —explica, arronsant les espatlles i rient-se de si mateixa—. No sé què faré si no se'n surt. És molt

bon xaval. Va perdre els pares en un incendi, sap?, i el seu cadell! Jo...

—D'acord, d'acord! —El caixer agafa un paquet—. Emporteu-vos-les. Au.

—Vaja, gràcies —diu la Sony, amb una cantarella. Les agafa sense pensar-s'ho dues vegades i surt per la porta fent saltirons.

Sorpresos que hagi funcionat, en Neo i jo la seguim. Pel camí, ell aconsegueix pispar una bossa de gominoles amb forma d'ossets i la fica entre la cama i el braç de la cadira. Tan bon punt som a fora i la porta es tanca darrere nostre, tots dos exhalem alleujats mentre la Sony fa unes quantes passes vacil·lants i s'atura.

—Apunta-ho —demana, assenyalant el llibre d'en Neo.

En Neo fa el que li demana i escriu a la llibreta: «16.07 h: La idiota ha entabanat un miratetes perquè li regali cigarretes per la cara».

La Sony llança enlaire el paquet i l'agafa amb una mà.

—Jo no tinc càncer —diu en Neo.

—No, tu no. Però el càncer ens ha estalviat deu bitllets, que és l'únic de bo que farà tard o d'hora.

—Sony... —protesto.

—Què passa? Els nens amb càncer m'estimen. Sempre riuen quan els empaito i em plego per falta d'aire. *Quid pro quo*, oi?

—Segur que no ploraven? —deixa anar en Neo.

—*Quid. Pro. Quo?* —demano.

No soc gaire versat en vulgarismes, coses que tothom sap. Sarcasme, ironia, modismes, esports. Tot plegat se m'escapa fins que en Neo m'ho explica.

—Vol dir «una cosa per l'altra» en llatí. —En Neo ho sap tot.

—Sí! —La Sony s'hi entremet—. Com quan mates algú

i llavors et maten a tu. Com el karma! Així és com funciona el *quid pro quo*.

Miro en Neo.

—Sí?

—No pas. Hi ha algun motiu pel qual havia de venir, jo?
—demana, i la cadira de rodes cruix de sobte, quan el contrapès bascula perquè algú ha ficat alguna cosa a la cistella de sota. En Neo arruga el front. S'hi aboca tant com li permet l'esquena i veu un paquet de sis cerveses entaforat sota l'espai del seient.

Els músculs de la nostra missió han arribat. En C sembla més home que noi, alt i macot. Amb les mans dins les butxaques, empeny suaument les cerveses més cap endins amb el peu.

—Com ha anat? —pregunta en C.

La Sony no triga gens a mostrar el seu botí.

—He estalviat deu bitllets gràcies al càncer!

En C decanta el cap a un costat.

—Amb cigarretes?

—I ossets de gominola —apunto. En Neo llança la bossa per damunt l'espall en direcció al pit d'en C.

—Vinga, C. —La Sony es posa les mans sobre els malucs—. Què seríem nosaltres sense la ironia, sinó avorrits clixés, oi?

—I sense fer servir un pacient amb cadira de rodes com a mula, oi? —En Neo prova d'apartar-se rodant, però en C l'agafa des de darrere com agafaries algú pel coll de la camisa.

En Neo fa rodar els ulls. Treu una altra llibreta de la butxaca lateral, aquesta amb la coberta estripada. Mentre comencem a enfilar pel carrer cap a casa, afegeix les heroïcitats d'avui a la llista dels nostres cops.

- Cigarretes (les que molen de les pellis de James Bond)
- Cervesa

- *Una piruleta*
- *Ulleres de sol dolentes*
- *Una tarda a fora*
- *Un munt creixent de nervis*

Els hospitals són llocs insulsos i insubstancials. Però encara que ja no somio com abans, no hi ha companyia més estimulant que la dels lladres.

—Nen, tu ets un pilar —diu la Sony, mentre l'orgull i la camaraderia li il·luminen la cara—. Sense tu, la missió hauria fracassat. Qui més mantindria el registre de les nostres intrèpides aventures?

—A més, ets un excel·lent carretó de la compra —afegeix en C, amanyagant-li la coroneta.

—Guaita, C, quant de trànsit! —diu en Neo, assenyalant el carrer—. Au, empeny-m'hi al mig.

Per contra, en C fica un grapat de caramels dins la boca d'en Neo mentre continuem la marxa.

La Sony salta sobre les franges blanques del pas de viants com si fossin els rocs d'un rierol. En C empeny en Neo al darrere d'ella, dos aneguets seguint-la a la cua. I, al final, el narrador. Sempre arriben a la línia de meta abans que jo.

En Neo duu la llista dels nostres cops sobre la falda, la llum es reflecteix fugisserament a l'espiral metàl·lica de la llibreta, com si el sol hagués decidit empipar-la. Alço la vista cap al sol, mirant enllà de la cua de cotxes que es desvia a la cruïlla.

El cor em fa un salt.

Just enllà dels cotxes, un riu divideix la ciutat per la meitat. El seu pont és l'únic que connecta totes dues bandes. Un pont que conec de tota la vida i que em provoca una fiblada dins el pit. En comptes de forasters riallers i de mainada que llança monedes a l'aigua, veig neu sobre la barana. Veig fosc.

Començo a apartar-ne la mirada, deixant el passat en pau, però alguna cosa més sorgeix al darrere.

Groc.

Tan sols un centelleig.

El gris recula, fils de color escombrats per la brisa del riu. Ha baixat el sol a la terra i ha decidit passar un dia entre els seus súbdits?

Allargo el coll per veure-ho millor, però al pont hi ha massa gent; parelles, turistes i quitxalla em tapen la vista, i les ciutats són impacients. Un clàxon em fa baixar dels núvols, els meus amics m'esperen allà davant.

—Sam? —em crida en C.

—Perdó. —Acuito el pas la resta del camí de tornada. Quan entrem a l'hospital plegats, em poso el mentó sobre l'espatlla; el pont és massa lluny per fer-me mal. Continuo mirant enrere fins que el fantasma del meu reflex apareix a les portes de vidre.

—Vaja, vaja —deixa anar la Sony, amb la piruleta entre les dents—. La colla de contrabandistes torna després d'un dia a la mar. —Es fica les cigarretes màniga endins tan bon punt arribem al vestíbul.

És vell i falsament alegre, com són la majoria d'hospitals infantils. Globus estrafolaris i rajoles descolorides intenten animar un espai on entra i surt molta gent, més aviat abatuda. Hi ha pòsters i pancartes a les parets sobre tractaments i històries reals d'altres que han sobreviscut, però també són de temps enrere, i hi ha metges i infermeres fixant per completar l'escena.

—Ep, ràpid! —exclama la Sony—. Portem-ho tot a dalt abans que... Eric!

El carceller (infermer) de més mala fama de la nostra planta, l'Eric, té un gran sentit de l'oportunitat. Enarca una cella amb el to que gasta la Sony i pica repetidament el terra amb el peu. El seu detector de collonades és una arma de precisió, i

quan s'emprenya jo no desitjaria veure com descarrega la seva ira sobre els presidiaris.

—I just davant els nassos de la contrabandista idiota, la història es repeteix —narra en Neo—. T'hauria de recordar que ja t'ho deia jo, o delatar-te per segrestar-me... —En C li fica més caramels a la boca mentre jo obro el llibre de la butxaca lateral i l'hi planto davant la cara.

—On éreu? —demana l'Eric. El color de les bosses dels seus ulls i dels seus cabells foscos fan joc, encreua els braços sobre el pit. Estava amoïnat per nosaltres, o no hauria baixat fins aquí per arrossegat-nos cap a casa.

—Eric, Eric..., en primer lloc... és un uniforme nou, això? —etziba la Sony, indicant suaument amb la mà amunt i avall—. Aquest sí que et dona color a la cara...

—Tu, no. —L'Eric alça la mà per fer-la callar. Llavors em mira directament a mi.

Tant de bo fos invisible.

—Simplement volia una mica d'aire fresc —dic, clavant els ulls a terra i gratant-me el clatell.

—Aire fresc, oi? —L'Eric corruga les celles, gens convençut—. No recordes que tenim una planta sencera amb aquest propòsit? —Es refereix al jardí de la sisena planta.

Quan l'esquena d'en Neo encara li responia, tots quatre ens amagàvem als arbustos d'allà dalt. Havíem concebut un pla per viure tota la vida al jardí fent veure que érem habitants del bosc que sobrevivíem menjant fruits silvestres. Va funcionar tres hores, si fa no fa, però llavors ens va agafar gana i fred, i en C estava a punt de plorar perquè no podia recarregar el mòbil per escoltar música. Vam tornar coberts d'herbes i fulles, i fent tuf de terra.

Des d'aleshores l'Eric ha intentat no perdre'ns de vista.

—Bé! —La Sony ni s'immuta—. Disculpa'ns per necessitar un canvi d'aires.

—Prou. —L'Eric belluga els braços enlaire, i tots quatre ens agemolim plegats—. No hauria de caldre que us recordés que no heu de fer imprudències. —Assenyala en Neo—. Tu tens una operació demà —i ara en C— i tu tens una eco. —Seguidament la Sony—: I tu figura que ni tan sols hauries de sortir del llit. Ara, tothom a dalt!

En C empeny la cadira d'en Neo cap endavant mentre trotem cap als ascensors. La Sony prem el botó amb la sola de la sabata. Tan aviat com arribem a l'última planta, en C treu en Neo de la cadira, carregant el seu cos esquifit amb compte, vigilant amb la columna vertebral. A partir d'aquí hem de pujar les escales per accedir al terrat. Agafo la cadira de rodes mentre la Sony enfila els esglaons a saltets.

A mig camí, la Sony i en C necessiten un descans.

Ella tanca els ulls i es repenja al passamà. Una meitat del pit se li infla, profundament i accelerada, però es nega a obrir la boca per respirar. No pensa donar aquesta satisfacció, per una simple pujada d'escales, admetre una derrota així.

En C també es repenja al passamà, amb l'orella d'en Neo plana contra el centre del seu pit.

—Sona a música? —pregunta amb un fil de veu.

—No —respon en Neo—. Sona a trons.

—Els trons m'agraden.

—No quan la tempesta esclata entre les teves costelles.

—En Neo pica sobre les cicatrius dels vasos sanguinis que s'enfilen per la clavícula d'en C—. A les teves venes amenacen llamps. Proven d'escapar.

En C somriu.

—Ets tot un escriptor.

—Sí. —En Neo es remena per recuperar l'equilibri, amb l'orella atenta de nou als batecs—. Respira, Coeur.

Això també és un ritual. Un moment de silenci per a mig parell de pulmons i mig cor.

La Sony és la primera a obrir els ulls i a reprendre la pujada. Obre la porta del terrat de bat a bat amb un cop de peu i els braços oberts com si provés d'abastar els extrems de l'horitzó. Xiula la melodia d'un criminal en presó preventiva, acompanyant-se d'uns cops de peu matussers.

—Ho hem aconseguit!

—Ho hem aconseguit —mussito, deixo a terra la cadira d'en Neo i ajusto les sondes de respiració a l'orella de la Sony. En C asseu amb compte en Neo i li dona uns papers que s'ha tret de la butxaca del darrere.

—T'ha agradat? —pregunta en Neo.

—Sí, i tant. —En Neo i en C escriuen una novel·la plegats. En Neo és l'escriptor. En C, la inspiració, el lector, la musa, el que té idees que no sempre sap plasmar amb paraules.

—Però em preguntava una cosa —diu en C, encara revisant el capítol mentalment—, per què ho deixen córrer al final?

—Què vols dir? —En Neo repassa els fulls.

—Ja m'entens, els personatges principals. Després d'esbrinar que el seu amant ha mentit des del principi, no s'escribasen, ni s'enfaden ni es tiren els plats pel cap com voldries que fessin. Simplement... continuen.

—Aquí hi ha la gràcia —diu en Neo—. És difícil, desentendre's de l'amor, encara que faci mal. —S'acaricia abstretament la gasa de la sofraja del colze, on el cotó encara protegeix una punxada d'agulla recent—. Prova d'apartar-te d'algú que et coneix molt bé i serà la teva perdició. Et sorprendràs preguntant-te com podries estimar mai algú altre. I, de tota manera, encara que t'hagués donat el final que tu volies, tampoc el recordaries.

En Neo no només escriu històries, les viu. La majoria de les banalitats que escriu sonen a autenticitat, et fan estremir, com aquell qui diu, però és que la majoria de les banalitats que escriu acaben esborrades o estripades. Sempre ha anat així.

La Sony posa una cigarreta als llavis d'en Neo i tot seguit

una altra als meus. Sostenint-la fermament amb la boca, en Neo fa cassoleta amb una mà per protegir-la del vent. La Sony insisteix amb l'encenedor fins que aconsegueix una flama.

En Neo no hi fa cap pipada. Al contrari, igual que jo, observa com el fum s'enlaira per unir-se als núvols, deixant que l'olor se li fiqui pels narius. En C i la Sony no xarrupen el líquid que bombolleja sota els taps de les ampolles. En llepen l'escuma, escurant amb la llengua el bec de l'ampolla.

Som golafres, però no desagraïts. No cal participar en la destrucció per admirar les armes.

—Creieu que la gent ens recordarà? —pregunta la Sony, amb la vista fixa al cel, tocant-se el coll. En C s'acaricia les cicatrius i els llamps que s'hi amaguen. En Neo canvia de postura per acomodar els ossos prominents sobre el seient.

Injustícia o tragèdia, els meus amics es moriran.

Per tant, què es pot fer, sinó fingir?

—No ho sé.

Tots em miren.

—La nostra fi no depèn de nosaltres.

La Sony somriu.

—Pispem la nostra fi i recuperem-la, doncs.

—Per això hem pujat aquí dalt, oi? —s'hi afegeix en C—. Vam dir que la planejaríem avui. La gran evasió de l'hospital. —En Neo mira en la seva direcció. La possibilitat que sigui avui, tot i que fabulosa, ens inquieta. En C arronsa les espatlles—. Què ens ho impedeix?

De sobte, la porta s'obre una mica.

—Ja hi som. Figura que no heu de venir aquí, però de vegades a la canalla li agrada...

La veu de l'Eric ens clava un ensurt. En C gairebé trenca la seva ampolla en trepitjar-la, mentre que en Neo i jo llenquem la cigarreta tan ràpidament que ens va d'un pèl que no ens cremem la mà l'un a l'altre.

En el mateix instant en què ens hem posat drets i ens hem girat, l'Eric ja bull de còlera, però, enmig del caos, el temps s'alenteix. Una melodia familiar reproduïx una sola nota i fa tombar tots els caps cap a l'orquestra.

Guardo silenci.

Una llum groga apunta per darrere de la silueta de l'Eric.

Un sol s'amaga rere seu en forma de noia amb ulls d'un groc resplendent.